लाहलमाकर्ण्य कम्बुग्रीवः प्रोवाच। भो किमेष कोलाहल इति वक्तुमना अर्द्धोक्ते निपातितः पौरैः खण्डशः कृतश्च। अतो ऽहं ब्रवीमि।

सुहृदां हितकामानां न करोतीह यो वचः।
स कूर्म इव दुर्बुद्धिः काष्ठाद्भ्रष्टो विनश्यति ॥ ३६० ॥ ५

पुनश्चाब्रवीत्। अनागतविधाता च प्रत्युत्पन्नमतिस्तथा।
द्वावेतौ सुखमेधेते यद्भविष्यो विनश्यति ॥ ३६१ ॥

टिट्टिभ आह। कथमेतत्। सा कथयति। कस्मिंश्चिज्जलाशये कथा ऽनागतविधाता प्रत्युत्पन्नमतिर्यद्भविष्यश्चेति त्रयो मत्स्याः प्रतिवसन्ति ॥१४॥ स्म। अथ कदाचित् तं जलाशयं दृष्ट्वा गच्छद्भिर्मत्स्यजीवद्भिरभिहितं। १० अहो बहुमत्स्यो ऽयं ह्रदः। कदाचिदपि नास्माभिरन्वेषितः। तदद्य तावदाहारवृत्तिः सञ्जाता। सन्ध्यासमयश्च संवृत्तः। तत् प्रभाते ऽत्रागन्तव्यमिति निश्चयः। अथ तेषां तत् कुलिशपातोपमं वचः समाकर्ण्यानागतविधाता सर्वान् मत्स्यानाह्वयेदमूचे। अहो श्रुतं भवद्भिर्यन्मत्स्यजीवद्भिरभिहितं। तद्रात्रावपि गम्यतां किञ्चिन्निकटं सरः। १५ उक्तं च। अशक्तैर्बलिनः शत्रोः कर्तव्यं प्रपलायनं।
संश्रितव्यो ऽथवा दुर्गो नान्या तेषां गतिर्भवेत् ॥ ३६२ ॥

तन्नूनं प्रभातसमये ते मत्स्यजीविनो ऽत्र समागत्य मत्स्यसङ्घयं करिष्यन्ति। एतन्मम मनसि वर्तते। तन्नयुक्तं साम्प्रतं क्षणमप्यत्रावस्थातुं। उक्तं च। २०

विद्यमाना गतिर्येषामन्यत्रापि सुखावहा।
ते न पश्यन्ति विद्वांसो देशभङ्गं कुलक्षयं ॥ ३६३ ॥

तदाकर्ण्य प्रत्युत्पन्नमतिः प्राह। अहो सत्यमभिहितं भवता। ममाप्यभीष्टमेतत्। तदन्यत्र गम्यतामिति। उक्तं च।

परदेशभयाद्भीता बहुमाया न पुंसकाः। २५